

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Χίλια όκτακόσα κι' έννενηντα τρία,
κρίσις θά ζουράλην τούς Ρωμηούς άφρεία.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΙΟΣ τήν έδραμάδα — μόνον μία φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έχω έτυνάδα — κι' όπου μου κατεβαίνει,
Συνδρομητής θά δέχωμα — γιατί λεπτά δεν έχωμ,
και όταν 'Αδωνί τον πάλιν — και εις τήν άλλοδασην,
και εις τήν 'Ελλάδα έδη — άγος νέκω κι' έννοστην.
Συνδρομητή γιά κάθε χρόνο — άνω φράγια είναι μόνο.

γιά τά τίνα έμωσ μέρη — άνω φράγια και 'ούδ χίρεω
Κι' ένα φύλλο άν κρατēs — έντες συνδρομητής,
κι' όπου τον παρή δίν έδίω — έδ τον φόγ μαύρο φίλ.
Γράμματια και συνδρομα — άσ' ύστεας προς έμά.
Γιά τή σόρα και τή μάρα — κάτε φύλλο μία έκάρω.

Του Φλεβάρ' εικοστήμια
και του Δήμου τρικυμία.

Πούντος τετρακόσα και εικοστήμια,
τής Βουλής τά φώτα κρέμονται οσύσμενα.

Ο Δήμαρχος Μελές,
άλλος κακός μελαζς.

Α

'Αφου κι' έγώ ιξήγασα έκείνον τόν χαβά
πού μούλεγαν πώς τίσσερα 'σπίσιαν πορτοκάλια,
αφου έμπήκα μόνος μου εις όλων τά στραβά
κι' ύπικύψα 'στών φίλων μου τά τόσα παρακάλια,
αφου και πάλι Δήμαρχος επρόβαλα 'στί μίσθ
έν κι' είναι τίτλος μπόσιος και δρόλου δέν μ' άρίσιε.

'Αφου ως Δήμαρχος κι' έγώ μιάν ώρα δέν άνάσανα
και τού Σιδάχ θαλασσινού έπράβηξα τά βάσανα
γιά τήν ύγιαν μοναχά συμπολιτών γενναίων,
κι' άν άλλος ήτο Δήμαρχος του Δήμου 'Αθηναίων,
κι' οι μισοί μου εκλογείς θά έλθωναν 'στού χόμα,
εί δέ μισοί θά έπνεαν τά λαισθία 'στού στρώμα.

'Αφου υπερεμώχθησα νά γίνου τά σπαγεία
γιά νά μη βλάπτεται ποσός ή των άστών ύγιαν,
γρητι καθώς σές έλεγα κι' ύλιγον άνωτέρω
μόνον γιά τήν ύγιαν σας τά πάντα ύποφέρω,
και δι' αύτην άνέλεια και τής 'Αρχής τά βάρη
και τώρα τό κεφάλι μου τό σπάζω 'στού ντοβάρι.

'Αφου καθίνα 'σκόπεια νά πλακοστρώσω δρόμον
και σγείδιον καθήρτιστα περι των ύπονόμων,

γιατί, καθώς όσφραίνεσθε, και πρό πολλού κι' ιεγάτως
ή βούταις ιξεχείλισαν κι' ιβρώμησε τό κράτος,
και πρέπει και παρ' 'Ελλοσι καθώς και παρ' Φράγκοις
κι' οι τόποι νά μωσχοβόλουν τής φυσικής άνάγκης.

'Αφου κι' οι δρόμοι πάντοτε φροντίς μου ήσαν κι' έννοια
κι' αυτόχρημα έλύσσαξα νά λείψη τιά κι' ή σκόνη,
νά μην άσπρίξη προ πολύ τά σιβαστά μου γίνεια
κι' εις όλους τούς Φιλιλλήνας νά μη μας χαντακώνη,
άλλ' όμως οι άνώτεροι τήν σκόνη άμείλου
κι' εις όλους τούς πουδρέ χοροίς, γιά πουδρα τήν πουλουν.

'Αφου τά χρέη έφθασαν εις τό μη παριστέρω
κι' έραγα τά μακίγια μου εις τάξιν νά τά φίρω,
προτού εις τάς ήμέρας μου κι' ο Δήμος ο γρουσουζης
σάν τό Κουβέρνο των Ρωμηών νά κηρυχθί μωφελούτης,
κι' εκχώρησιν εκήτσησα μεγάλων προνομίων
και φόρος εκ των πλατειών και των πεζοδρομίων.

'Αφου παρακαλίστης ο σκεπτικός μου νους
γιά τό νερό τής πόλεως και τής Χαλιδονούς,
και γιά νά παύση του νερού ή νέα συμφορά
των Σουμακρία έστειλα νά 'βρω παντού νερό,
κι' οι όκοποι του ύδραυλικού δέν πήγαγε χαράμι
κι' όπου πατεί τό πόδι του εύρίκει κι' ένα όραμι.

'Αφού εἰς διασκέδασιν ποτὶ δὲν ἐπλησίασα,
ἀφού κι' αὐτὸ τὸ ἑκαρτὶ ἀκόμη ἴθυσιασα,
ἀφού Δημάρχων παλαιῶν ἐρᾶντις τοὺς τάφους
κι' ἐμπλεξα μὲ κανάγρηδες καὶ μὲ λιβαλιγράφους,
καὶ πᾶσ' Ἀρχὴ τῆς πόλεως σκληρότατα μὲ ἀρνήθη,
καὶ μήτε μὲ συνῆραξεν, μηδὲ συνεκινήθη.

'Αφού πρὸς τὴν σοφίαν μου ἐκτίμησεν δὲν δέχθην
καὶ μὲς 'στὸ χρονοντούλαπο τὰ σιγῶν μου εἰχθύνει,
κι' οἱ Βουλευταὶ παράμερα τὴν Δημαρχίαν ἄφησαν,
εἰς δὲ τὴν συνεδρίασιν τῆς περασμένης τρίτης
τὰ μούτσουνα τῶν δωρεᾶν κι' αὐτοὶ ἐφωτογράφησαν
μὲ τὸν Τρικοῦπη, πούλαμπι ὡσάν Ἀποσπεριτίς.

'Αφού ὑπέστην διωγμοὺς ἀπὸ τὸν Θεοτόκη
ὡσάν νὰ τούφαγα κι' ἐγὼ κανένα πιρνεζίκι,
ἀφού 'στὸν Δῆμου τῆς δουλειᾶς κι' ἐκείνους ἐπεμβαίνει
χωρὶς νὰ νοιώθῃ τίποτα καὶ νὰ καταλαβῆναι,
ἀφού ζητοῦν καὶ 'στὸν Μελᾶ νὰ βάλουνε κἀπίστρι
σάν νάναι Δημάρχος κι' αὐτοὺς ἀπὸ κανέν' Ἀγκίστρι.

'Αφού χωρὶς νὰ μ' ἐφώτῃ μὲ κόβει τὰ κοντύλια
κι' ἐγὼ κι' ἐγὼ σάν ἄνθρωπος παραπολλὰ κοντύλια,
ἐποὺ ἄναθουν εὐκολα κι' ἀμείως πῆρνω φόκο
κι' εἰς ὅσους πρέπουσιν φάσκελα τὰ δίνομα μὲ τὸν τόκο,
ἀφού κι' αὐτοὺς ἐπιτρεῖ τὸ κάθε μου τειφερί
κι' ἂν τοῦ καννίση κι' ἐλεγκτὴ τὸν Λόου θὰ μὲ φέρῃ.

'Αφού ἀγρόν ἠγάρασαν κι' οἱ προῦχοντες τοῦ κράτους
γιὰ πλακοστρώσεις τῶν δρόμων, σφαγεία κι' ἀποπάτους,
κι' οὐδὲ μικρὸν ἀνησυχοῦν ἐδὲ τοὺς μέλει ὀλοῦλο
ἂν τρέχουν γασπατόσκυλα 'στὸν δρόμον τοῦ Αἰόλου,
κι' ἂν κάρᾳ βρώμικα διαβῶν μὲ βρυχηθμοὺς βωδῶν
πρὸς αἰσχος τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τρέμον τῶν παιδιῶν.

'Αφού κι' αὐτὸ τὸ δάνειον δὲν 'τέλειωσα ἀκόμη,
ἀφού ψοφήμα κοίτονται καταμισθῆς τοῦ δρόμου,
καὶ μήτε τὰ παραιοτρῶν κλητήρες κι' Ἀστυνόμοι
κι' ἐγὼ τὰ βλέπω ἀπορῶν καὶ κἀνὸν τὸν σταυρὸ μου,
ἀφού 'στὸ ραχοκίκαλο μὲ μ'ηγήσῃ τὸ μαχαίρι
καὶ τοῦ Μελᾶ τὸ τραχίλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.

'Αφού κι' ἀφού καὶ κόντρ' ἀφού, γιὰ τοῦτο παραιοτοῦμαι,
κι' ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους μου συγγνώμην ἔξειτοῦμαι,
ἀφίνο δὲ τὸν Δῆμον μας πρὸς τὸν Σηλυβριώτην
ἂν καὶ λυτὸ κατὰκάρῃ τὸν κάθε πατριώτην.

Γνωρίζω γιὰ χατήρι μου πῶς θὰ κατακοπήτε,
γνωρίζω πῶς θὰ κλάψετε, γνωρίζω πῶς θὰ πῆτε :
«Ὀχῶ! καὶ τί θὰ γίνωμαι πού τόκοφο κομπόυρι
δὲ Δημάρχος μας δὲ Μελᾶς, πού ἦταν κελιτοῦρι.»

'Αμείως σάν παραιοτῆθ θὰ πῆσῃ ἐδῶ πέρα
κίτρινας κι' ἀσπρες πυρτίδες, πανοῦλα καὶ γολέρα,
καὶ ὅλοι σας θὰ πάθετε καθὼς τὸ χειρμηπάρι,
καὶ θὰ φορᾶτε κίτρινοι καθὼς τὸ χειρμηπάρι,
καὶ κάθε φερετροπισὸς θὰ τρέξῃ ἀπὸ τώρα
νὰ σας τεντώσῃ τὸ κορμί καὶ μέτρο νὰ σας πάρῃ.

Γνωρίζω σῶς ἐκλογεὺς πῶς ἕνας δὲν θὰ μείνῃ,
ἄλλ' ὅμως θὰ παραιοτῆθ... τὸ εἶπα καὶ θὰ γίνῃ.
Ὅλα μὲ Θεοτόκηδες καθόλου δὲν ἔξπαζομαι...
γιαὶ σας, παιδιὰ... σας χαιρετῶ κι' ἐκ μίσης σας ἀσπάζομαι.
Μ' ἐπῆρανε τὰ δάκρυα... φιλήστε μὲ τὸ χέρι,
μὲ κοπετοῦς κι' ὀσφυρμούς προδράματε σιμά μου,
κι' ἂν σφάζῃ τὴν καρδούλα σας μὲ εἰκοσι μαχαίρι
γνωρίζω μὲς 'στὰ φύλλα τῆς πῶς θαῦρο τόνορα μου.

'Ἄλλ' ὄχι, μὴν ὀδύρισεθ, κρατεῖτε τὴν καρδίαν σας,
καὶ πρώτος καὶ καλλίτερος θὰ εἴλω 'στὴν κηδείαν σας,
τοῦ δὲ λοιποῦ θὰ κἀθωμαι κοντὰ κοντὰ 'στὸ τζάκι,
καὶ θὰ θραβᾶζω πού καὶ πού κανένα ρωμαντζάκι,
καὶ κἀποτε θὰ παίξω βιστ καὶ κἀποτ' ἑκαρτὶ
χωρὶς ποσῶς νὰ μ' ἐνεχλοῦν τοῦ Δῆμου ἔορταί,
μηδὲ νερὰ Χελιδόνους, μηδὲ τοῦ Σουμαρίπα,
καὶ θὰ καννίξω 'ξενερατος τὴν ἀκριθὲ μου πίπα.

Θὰ φασκελώσω τὰ πολλὰ συμφέροντα τοῦ Δῆμου
κι' οἰκτεῖραν καὶ περιτρονὸν προστύγους φαρμακόνους
θὰ προσκαλῶ 'στὴν Ἀλεπού μαζὶ μὲ τὸ καιὸ μου
μεγάλας Βαρωνιάς Κοῖν κι' ἑπιρνεῖς Βαρωνζάκι,
καὶ τότε σῆς τὸν Ἰγπουργὸ πατόκορρα θὰ λούζετε
καὶ τὰ μαλλιά σας σῆρνωσας ὀμορφανοὺς θὰ σκούζετε :
«βρὶ Δημάρχο πού εἴχαμε, βρὶ Δημάρχο πού χᾶσαμε,
καὶ πῶς τὸν ἠσημονήσαμε καὶ πῶς τὸν ἐξεχάσαμε.»

'Ἐχετε γεσιὰ, σας χαιρετῶ, κι' ἀφού μὲ πᾶνε κόντρα
πηγαίνω Λόρδος Δημάρχος νὰ γίνω μὲς 'στὴ Λόντρα.

B'

Δύο ψοφήμα ἴσησα σαπίζουν σὲ μιὰ στράτα
καὶ κουδεντᾶζουνας κρυφὰ καὶ τόνα 'στ' ἄλλο λέει :
«εἴμαθεθ, βρὶ ψοφήμι μου, τὰ θλιβερά καντάτα :
ἐπαραιοτῆθ δὲ Μελᾶς κι' ὅλος δὲ κόσμος κλαίει.»
'Μίλα καλά... παρὸν νουόνιρ... Χριστὸς καὶ Παναγία...
ἐπαραιοτῆθ δὲ Μελᾶς καὶ πᾶνε τὰ σφαγεῖα...

Κι' δὲ Βασιλέας τοῦ μῆνουσ κι' ἐπῆς 'στὸ Παλάτι
καὶ τοῦπε ἀΔημάρχῃ Μελᾶς, πού τόσο σ' ἀγαπᾶ
καὶ τρῶς ἐδῶ 'στ' Ἀνάκτορα συχνὰ φωνὴ κι' ἄλατι,
σάν Βασιλεῖος σ' ἐκάλισα ἐπὶ λόγια νὰ σοῦ 'πῶ.
Αὐτὴν σου τὴν παραιοτῆν νὰ τὴν ἀνακαλόησῃ
καὶ πάντα νέχρηθ ἑμαλάς μετὰ τῶν ἄλλων σγῆσις,
κι' ἂν θέλῃς πάντοτε ζωὴ καὶ κότα νὰ περνεῖς
νάσοι τοῦ Δῆμου προετοῦς χωρὶς νὰ κούβρεθῇ,
καὶ τότε, Μιγαλάκι μου καθ' ὅλ' ἀγαπητέ,
μηδὲ λεπτὸ δὲν θὰ χρωστῆς τῆς Μιγαλοῦς ποτὶ.»
'Ἄλλ' δὲ Μελᾶς δὲν ἄκουσε κι' αὐτὰ τὰ παρακάλα
κι' οὐράλιζαν οἱ ἐκλογεὺς σάν νουσιτὰ ταυκάλι.»

Μὰ κι' δὲ Νομάρχῃς 'στὸν Μελᾶ μὲ τίτοιο τρόπο γραφεῖ :
«ἀμὰν, κουζοῦμαι, ἀμὰν γινετροῦμαι, κἀνε, Μελᾶ, νισάφι...
μὲ τοῦτη τὴν παραιοτῆν μὰς ἀναψῆς γιχαρίνι,
κι' ἂν εἶναι 'λίγο τὸ νερὸ 'λιγότερο ἄς μείνῃ,
κι' ἂν κάθε βροσίς 'στειρερὴ ἀκόμη ἄς στεριέψῃ,
κι' δὲ Δῆμος ἂν μουφκούεθ ἄς ἐναμουσελοῦεθ,
κι' ἂν χρεθὲν δὲν ἐπλήρωσε ποτὶ ἄς μὴν πληρώσῃ,
κι' ἡ σκόνῃ ἂν μὰς 'στράβωσῃ ἄς μὰς ἐναστοραβῶσῃ,
κι' ἡ βρώμας ἂν ἐπλήθουναν γι' αὐτὸ δὲν ὀς περαζοῦμαι,
ἐγὼ μὲ μισομάντυλα τὴ μύτη μας νὰ σφάζομαι,

Τοῦ Ψύχα τὸν ὑπόγειον περνᾷ κι' ὁ Φασουλῆς
 με πυροβόλα πεδινὰ δυνάμεως πολλῆς.

κι' ἂν σφαζοῦν βόδια καὶ τραγὰ ἐντὸς τῆς πρωτεύουσας
 ἕς γῆνη καὶ 'στὸ Σύνταγμα ὀργήγορα χασάπικο,
 ἀρκεῖ τὰς παρακλήσεις μας σὰν ἀγαθὸς ν' ἀκούσης,
 κι' ἰκέϊνο τὸ μπουρίνι σου ν' ἀφήσης τὸ 'Αράπικο,
 κι' ἰγὼ κοντύλι τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ σοῦ κόψω πιά,
 κι' οὐδὲ θὰ στίλλω ἔγγραφα παράξενα κι' ἄλλοῦτικα,
 καὶ τὸτ' ἐκτὸς τῶν 'Αθηνῶν θὰ πᾶν τὰ χασαπιά
 κι' ὁ ὄρμος θὰ πλακοστρωθῆ, πού βγαλεῖ 'στ' 'Αναφιῶτικα.

Κι' ὁ Θεοτόκης ἄρχισε παράπονο καὶ κλάμμα
 καὶ τοῦ Δημάρχου ἔγραψε τὸ παρακάτω γράμμα :
 «Τῶάνουμ Μελέ, παραπολύ μυνηγόντικος μὴν εἶσαι
 κι' αἰμίσιος κάμποσο νερό μεῖ : 'στὸ κρασί σου χύσε...
 πῆς σοῦπε ἀπὸ Δημάρχο πῶς θέλω νὰ σὲ πάψω ;
 κι' ἂν 'στὸπανε 'στὴν Ἐκκλησιὰ κερὶ νὰ μὴν ἀνάψω,
 κι' ἂν στόμα 'στῶπε 'Αλεποῦς νὰ μείνη ντίπ βουβό,
 κι' ἂν 'στὸπανε 'στὴ γειτονιά νὰ μὴν ἔξαοιάβω,
 κι' ἂν 'στῶπε τὸ Ρηγόπουλο
 'στὴν Μπαρμπαριὰ σκλαδόπουλο.

Τῶάνουμ, ἂν σοῦκοφα κι' ἰγὼ κοντύλια μερικὰ
 ἕρπες πὸς μᾶς 'χαντάκωσαν τὰ οικονομικά,
 κι' ἂν σοφταῖζα σὲ τίποτα μὴ μὴ ξεσυνηρίζεσαι
 κι' ἀπὸ τὴν Δημαρχίαν σου ἀσπλάγχχνως μὴ χωρίζεσαι.
 Τῶάνουμ Μελέ, ξεθώμισε κι' ἔλα κοντὰ μου 'μίλα
 καὶ μὴ, καυμένε, φαίνεσαι 'στὸ πείσμα σου κμηῖλα.

Μὴ θέλεις τὸ κεφάλι μας 'στὸν τοῖχο νὰ κτυπήσωμε,
 εἰμῆς κι' ἂν ἐμαλλώσωμε μὰ πάλι θ' ἀγαπήσωμε,
 καὶ μὴ χαρὰ θὰ σμίξωμε νὰ 'ποῦμε τὸν σεβντὰ μας,
 τὰ χρέη μας, τὰ βάρη μας, καὶ τὰ καθήκοντά μας.
 Κι' ἀφοῦ βαστῆ ἡ σκούρια σου ἀπὸ μεγάλη ράτσα
 δὲν πρέπει, Μιχαλάκη μου, νὰ κάνης σὰν κυράτσα,
 κι' ἀπὸ τῆς παραιτήσεως τῆς μπαγκαταῖαις σχόλα
 κι' ἰγὼ σκοπέυω, Δημάρχε, τὰ σχέδιά σου ὄλα
 νὰ τὰ συστήσω 'στὴν Βουλὴ σὰν θέλῃς τὸν 'Απρίλη
 κι' ὡς τότε ζῆσε, τζόγια μου, νὰ φῆς γλωρὸ τριφυλλί.»

Κι' ὁ Μυλλόροδος τὸν φωνάζει καὶ τοῦ λέγει τὸ καὶ τὸ :
 «ἔφησε τὸ τόσο νάζει καὶ τὸ τόσο χωρατό...
 εἰς τὰς τόσας συμφορὰς μου καὶ τὰς ἄλλας δυστυχίας
 μὴ καὶ σοῦ τοῦς ὑπαλλήλους χαίρετῆς τοῦς Δημαρχίας,
 μὴ μὲ πόνο καὶ μὲ λόγια πικραμένα τοῦς 'μιλῆς,
 μὴ μὲ δάκρυα 'στὰ μάτια καὶ 'στὸ στόμα τοῦς φιλῆς.
 Πᾶρε 'πίσω μαῦριαις κλάψαις, πᾶρε 'πίσω τὰ φιλιὰ,
 ἄκουσε καὶ τὸν Μυλλόροδο, ἄκου καὶ τὸν Βασιλεῖρα,
 καὶ μὴ θέλεις ἄρον ἄρον 'στὴς ἀνοίξεις τῆς ζῆσαις
 νὰ μᾶς βγάλῃς, Μιχαλάκη, ἐκλογῶν καινούριαις φέσαις,
 ἐπειὴ καθέναις φίλος καὶ θεράπων μου γνωρίζει
 ἐκλογαῖς ἂν γίνουν τώρα πῶς μαυρίλα μου μαυρίζει.

Κι' ἐγώ, Πανεξοχώτατε και Δημάρχε γαλάντη,
 ἐκάλεσα τὸν Κομβερίαν, τὸν πρῶτο νορμάντι,
 και μουσρῖζε τὸ χέρι μου, μ' ἐκύτταξε καλά,
 κι' ἔτσι μου εἶπε Ἀγγλιτσι μὲ λογχι στρουγγυλά :
 «Ξέρω τι σκίπτεισαι και σύ, ἀλλὰ εἰς βαθειώσιον
 πῶς δ'τι τώρα σκίπτεισαι θὰ μείνι σκίψις μόνο...
 μ' αὐτῇ τῇ σκίψι ἴγινηςεις κι' ἀκόμη θὰ λιγινηςεις
 και δι' αὐτὸ σου σκίπτεισαι δανειοῦ κι' ἄλλων σκίψις,
 κι' ἂν γὰρ παραδες δανεικοῦς ἀδικῶς βασιλεύσει
 ἀλλ' ὅμως σκίψις εἰμπορίας εύκολως τὸ δανείζισαι.»
 Μὰ νὰ κι' ἡ Βιντλεῦ, ἴψηλῃ καθὼς τὸν Καραπάνο,
 ποῦ μιὰ φορὰ ἐσήκωσε σὲ μιὰ κεράκιλ' ἀπάνω
 πέντ' ἐξη Αὐτοκαράτορας κι' ὀκτὼ Καγκελαρίου
 κι' ἡ ρώμη της κατέπληξε κυρίας και κυριοῦ.
 Κι' ἐγώ ἴσῃν Μις Ἑλληνικά παρουμεζῶ φρόνα
 νὰ εἶδ' ἂν μὲ τὸ χέρι της θὰ πᾶνε ἴσῃν ὀγδόντα,
 μὰ μ' ὄλην της τὴν δύναμι και μ' ὄλην της τὴν ρώμη
 ἀδύνατον νὰ σηκωθῶν, και μοῦ ζητεῖ συγγνώμη,
 κι' ἐγὼ τῆς λίγο εὐδυναίμ, μορῇ Ἀμερικᾶνα,
 ποῦ σὲ σηκώματα βαρῶν φημιῖσαι γιὰ μόννα,»
 ἀλλὰ τοῦ κάκου, στίκονται ἀσχηκωτὰ τὰ φρόνα
 κι' ἡ Μις ἀπὸ τὴν φύρμα της τὰ πόδια της ἰθρόντα.
 Μὰ κι' ἕνα εἰκοσάφραγο τῆς βαζῶ ἴσῃν τριάντα
 και τῆς φωνάζω «Βιντλεῦ, ἀνδρίσου και νταγιάντα,
 κι' ἰδῶ σὲ θίλω μιὰ φορὰ τὸν κόσμο νὰ ζιπτάσῃς
 και ἴσῃν εἰκοσιτέσσαρα νὰ μοῦ τὸ κατεθάσῃς.»
 ἀλλὰ τοῦ κάκου, Δημάρχε, κι' αὐτὸ δὲν κατωβῶθη,
 ἰκέينو δὲν κατέθηκε κι' ἡ Μις ἀπλιθῶθη.
 Τότε κι' ἐγὼ τῆς φώναξα «Μις Βιντλεῦ, γκρεμίσου
 κι' ἰδῶ θαρρῶ πῶς πέρασι δὲν εἶχ' ἡ δύναμις σου.»

Δι' ὅλ' αὐτὰ παρακαλῶ σὰν φίλος ἀληθῆς
 πρὶν νὰ βρεθῇ τὸ δάνειον νὰ μὴν παραιτηθῆς,
 και μάθε πῶς τὰ πράγματα πηγαινοῦν τώρα πρῆμα
 κι' ἴντος ὀλίγου, Δημάρχε, θὰ πηλημυρῇ τὸ χρῆμα.
 Μὴ θίλῃς και μὴ ντρεβῆλαι ἴσῃν σὺ νὰ ἰδρῶσω,
 δὲν εἶναι ἡ παραιτήσις παντάπασιν ἰσάικαι,
 κι' ἂν μὲ τοῦ Λὸ τὴν ἔκθεσι τὸ δάνειον σκαρῶσω
 θὰ σὺ δανείσω μερικὰ γιὰ δρόμους κι' ἀναγκαῖα.»

Αὐτὰ, μορῇ φορῆμι μου, ἴσῃν Δημάρχοῦ μας λένε,
 ὅμως αὐτὸς οὐ βούλεται εἰς ταῦτα σινεῖναι,
 και τώρα ποῦ κι' ὁ Δημάργος ἴσῃν ἄληθεια παραιτήθη
 κι' ἡμεδαπῶν κι' ἄλλοδαπῶν μοιρολογοῦν τὰ πλήθη,
 ἴσως σπῆκωσιν ἴσῃν γρήγορα κι' ἰμας ἀπὸ τοῦ πέρα
 και γὰσωμεν τὸν καθερῶν τῶν Ἀθηνῶν αἶρα.

(Αὐτὰ κρουκοουβεντίνιαζαν τῶν φορημῶν τὰ πτόματα,
 ἐνῶ εἰ τὸ πολιεθρον ἰδῶγα τὸ δαιμόνιον,
 ἰκέινα πάλιν ἐκλεισαν τὰ φλύαρά των στόματα
 και παρῶδθησαν νεκρὰ ἴσῃν ὕπνον τὸν αἰώνιον.)

Γ'

Ὅρα τελευταία
 και βοή ματαία.

Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μοῦ εἶπε πάλι τίτοια :
 ἐμὴ μας τὰ κᾶνης τέσσαρα, Μελέ, τὰ χαμπαίτιχα
 και δέξου νάσαι Δημάργος μονάχα γιὰ τὰ μάτια
 τώρα ποῦ φαίγει κι' ἡ Βουλὴ και πάει ἴσῃν κομμάτια,

κι' ἰλύσσαξα τοὺς Βουλευτὰς μὲ δυνατὸ νυκτερί
 και μὲ ἴσῃν ὀρητήρια τοὺς ἔσθνα καρτῆρι,
 και μ' ὄλο τὸ χασμουρήμα και τὴν πολλὰ τὸν νύστα
 ἐφήρισαν τὴν ἀκριβὴ τοῦ Ξενοδόγου λίστα,
 και μὲ καρῆρα μ' εὐχῆθησαν οἱ φίλοι μιὰ γιὰ πάντα
 νὰ φέρω σοῦρ και βερεσι τὴν ἔρημη λοκάντα,
 και τώρα τὸ κεράλι του ὁ Θεοδωράκης γίρει
 ἴσῃν ὄσα στεφάνη τευστειλαν πολλοὶ γιὰ τὸνομά του,
 κι' ὁ Ραλλῆς γιὰ τὸ σπῆτι του τὸ φύσημά του πέρνει
 και βαζῆ ἐμὴ κατάπασμα τὸ νέο σύστημα του,
 κι' ἰγῆρει και φίλοι δεξιά κι' ἀριστερὰ σκορπᾶνε
 κι' ἀνάβουν τὰ τοιγάρια των και πᾶνε, πᾶνε, πᾶνε.»

Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τίτοια μοῦ λέει κι' ἄλλα,
 ὅμως ἐγὼ τὸν σβέκο μου δὲν βαζῶ ἴσῃν κρεμάλα,
 κι' ἀκούων τὸ καθῆκον μου και τὴν συνειθήσιον μου
 στίκω σὰν πρὶν ἀκλόνητος εἰς τὴν ἀπόφασιν μου.

Βεραῖτε τὰ χαμπαριαρῆ, εὐδαίμων πολιταί,
 κι' ἡ προσελῆσι σας ὑπαρῆσι ποσὸς δὲν ἀπαλείται.
 Ὁ Βασιλεῦς και κύριος κροφῆ μοῦ ξαναμήνησε
 και μὲ καμπόσα λόγια του πολὺ μὲ συνειθήσιον
 κι' ἐπιθυμῶ ἴσῃν Ἄνακτα νὰ μὴν ἀντισταθῶ
 ἰσκέφθη κι' ἀπεράσισα νὰ μὴν παραιτηθῶ,
 κι' ἀφοῦ τὰ εἶπαμε κι' οἱ ὄσο μὲ ὄλη τὴν ἐντίλεια
 ἐπῆγα ἴσῃν τὴν Κηρισῆ κι' ἰκέινοῦ ἴσῃν Δεκλεία,
 και νὰ χρωστάτε, βρῆ παιδεία, ἴσῃν Βασιλεῖα χάρτι,
 γιὰτι χωρῆς ἐπιμῆκισιν τοῦ Γεωργίου πρώτου
 θέρραζαν οἱ ταμακῆδες τὸ ὄλοιο σας τομαρῆ
 κι' οὐτ' ἕνα δὲν θ' ἀπίμενε ρουθῶν πατριώτου.

Ἄς παύσων τῶν συκοφαντῶν ἡ μῦμοιαις κι' οἱ λῆροι,
 ἴσῃν τὸ Πολυχρόνιον ἐμπρὸς εἰς τὸ Παλάτι,
 και καθῆ φερετροποῦς ἀφεικωτος θὰ παλιρῆ
 και τὰ μαλλιά του θὰ μαθῆ μὲ τὸ πολὺ κισατί.
 Ἀπὸ κινδύνους σώζεσθε παμπόλλους και ποικίλους,
 Χριστὸς ἀνίστη φάλλιτε κι' ἀσπᾶζεσθε ἀλλήλους,
 τῷ ὑπερμάχῳ Βασιλεῖ μεγάλῃ νικητήρια,
 ὡς λυτρωθέντες τῶν δεινῶν θερμὰ εὐχαριστήρια,
 κι' ἄς ἀναγράψῃ ἡ πόλις σας τῷ εἰκῆτι Θεοτόκῃ
 ὅτι δὲν πρέπει τὸν Μελέ νὰ τὸν καταδέσῃ,
 κι' ἂν τώρα ἡ παραιτήσις σχεδὸν ἀνακαλείται
 ἀλλὰ προσέριτε καλά, τῶν Ἀθηνῶν πολιταί,
 μὴ μὲ καπνίσῃ κι' ἔλλοτε νὰ δυσαρηθῆσθε
 και τὰ σοφὰ μου σχῆμα κανίνας ἄς μὴ μάταίη,
 γιὰτι ἂν κι' ἄλλη μιὰ φορὰ ξαναπαραιτηθῶ
 εἴ τὸτε δὲν γλυτώνετε και Δράκου ρίζα νᾶχτε.

Ταρλαμπόμπα, тарлабó,
 τί ἀνέπιστο καλό.

Ταρλαμπόμπα, тарлабу,
 γιὰ σου, χώρα Μιχαλί,
 και ἴσῃν τόσο σου τὸ χεῖλ
 ξαναδέξου τὸν Μιχάλη.

Ταρλαμπόμπα, тарлабá,
 ἴσῃν... ἴσῃν... ὄρηρα τοῦ Μελέ.